

SMYSL CHARITATIVY

CÍL • DŮSLEDKY • POKYNY

SMYSL CHARITATIVY

CÍL • DŮSLEDKY • POKYNY

Reedice vydání z roku 1961

Na obalu: Masolino, *Svatý Petr. Uzdravení chromého*. Kaple Brancacci, Florencie.

© 2019 Fraternità Comunione e Liberazione,
Via De Notaris, 50 - 20128 Miláno.

Úryvek z knihy: „*Realita a mládí – výzva*“ (*Realta e giovinezza. La sfida*),
jejímž autorem je Luigi Giussani a kterou vydalo nakladatelství SEI v roce 1995.

Téměř šedesát let od prvního vydání - publikovaného a redigovaného v roce 1961 hnutím Gioventù Studentesca - si tento krátký text uchovává svou netknutou hodnotu jakožto výzvy co do obsahu i metody.

Nové vydání nedoznalo žádných úprav kromě odkazů na konkrétní místa, jež byly opomenuty, a názvů jako «raggio», «pověřený», «GS», které byly nahrazeny termíny «shromáždění», «zodpovědný», «CL», atd.

CÍL

I.

Především je to naše povaha, která po nás vyžaduje zajímat se o druhé.

Když je v nás něco hezkého, cítíme se podněcováni sdělit to druhým. Když vidíme druhé, kteří jsou na tom hůř než my, cítíme se podněcováni pomoci jim něčím ze sebe. Tento požadavek je do té míry prvotní, do té míry přirozený, že je v nás již předtím, než si toho vůbec povšimneme, a proto ho oprávněně nazýváme zákonem existence.

Chodíme „dělat charitativu“ právě, abychom uspokojili tento požadavek.

II.

Čím více žijeme tento požadavek a tuto povinnost, tím více realizujeme sama sebe, sdělovat se druhým nám dává zkušenost naplnění sama sebe. Je pravda, že pokud se nám nedaří dávat, cítíme se umenšeni.

Zajímat se o druhé, sdělovat se druhým, nám dává naplnění nejvyšší, dá se říci jediné, povinnosti našeho života, kterou je realizace sama sebe, naplnění sama sebe.

Chodíme „dělat charitativu“ právě proto, abychom splnili tuto povinnost.

III.

Kristus nám však dal pochopit hluboký důvod tohoto všeho, když nám odhalil nejvyšší zákon bytí a života: lásku. Nejvyšším zákonem našeho bytí je tedy sdílet bytí druhých a dávat druhým sebe sama.

Pouze Ježíš Kristus nám říká toto všechno, protože On ví, co je všechno, co je to Bůh, ze kterého se rodíme, co je to Bytí.

Slovo „láska“ v jeho plnosti jsem schopen pochopit, jestliže pomyslím na to, jak nás Syn Boží miloval. Neposlal nám ze svého bohatství, jak by mohl učinit a revolučním způsobem změnit naši situaci, ale stal se ubohým jako my, „sdílel“ naši nicotnost.

Chodíme „dělat charitativu“, abychom se naučili žít jako Kristus.

DŮSLEDKY

I.

Láska je zákon bytí a přichází před každou sympatií a každým pohnutím. Proto činnost pro druhé je syrová a může být vykonávána i bez jakéhokoliv nadšení.

Může klidně zůstat i bez jakéhokoliv takzvaného „konkrétního“ výsledku. Jediným „konkrétním“ postojem je pro nás pozornost věnovaná osobě, tedy láska

Všechno ostatní může přijít následně: jako Ježíš poté učinil zázrak a nasytil lidi.

Musíme si všimnout dvou nejasných východisek pro naši otevřenost vůči druhým:

1. Pomoc druhému v jeho potřebách

Toto východisko není úplné!

Co je to potřeba druhého?

Tento termín je mnohoznačný, závisí na

tom, co my pokládáme za potřebu druhého. Co když to, co já přináším, není opravdu to, co druzí potřebují? To, co oni potřebují, nevím já, neměřím já ani nemám já. Je to míra, kterou já nevlastním: tato míra spočívá v Bohu.

Proto i „zákony“ a „spravedlnost“ mohou člověka drtit, pokud opomíjejí nebo se snaží nahradit to jediné „konkrétní“, co existuje: osobu a lásku k ní.

2. Přátelství

I začátek, který staví na přátelství, s veškerou mnohoznačností, kterou může s sebou přinášet, není úplný.

Přátelství je shoda, kterou můžeme najít a nemusíme, událost, která pro naši dnešní činnost není podstatná, jakkoli je podstatná pro naše konečné určení.

II.

Budeme-li chodit za druhými svobodně, budeme-li sdílet alespoň trochu jejich život a věnujeme-li jim alespoň trochu svého, objevíme cosi jemného a tajemného (člověk chápe, když koná!)

Objev spočívá v tom, že právě proto, že je milujeme, nejsme to my, kdo jim má dát spokojenost a tuto spokojenost jim nemůže dát ani ta nejdokonalejší společnost, organismus s nejpevnějšími a nejprozíravějšími zákony, ani to největší bohatství a nejpevnější zdraví, nejčistší krása, nejvzdělanější civilizace.

Pouze někdo Jiný jim tuto spokojenost může dát. Kdo je příčinou všeho? Kdo všechno stvořil? Bůh.

Ježíš tak nezůstává pouze tím, kdo mi zvěstuje nejpravdivější slovo, kdo mi vysvětluje zákon mé reality, není pouze

světlem pro mou mysl: zjišťuji, že Ježíš je smyslem mého života.

Překrásně o tom svědčí jeden z těch, kdo tuto hodnotu zakusili: „Chodím dál na charitativu protože veškeré moje i jejich utrpení má smysl.“

Doufáme-li v Krista, všechno má smysl: Krista.

Toto nakonec objevím v prostředí, kam chodím „dělat charitativu“, právě prostřednictvím konečné bezmocnosti své lásky. A právě v této zkušenosti inteligence přechází v moudrost, v opravdovou kulturu.

III.

Avšak Kristus je přítomný teď: „nebyl“, „nenarodil se“, ale „je tu“, „rodí se“ dnes: je to Církev. Církev je dnešním zpřítomněním Krista, jak to On sám chtěl.

A Církev je společenstvím nás, právě nás ubohých, kteří jsme spojeni s Ním.

Proto nám pomáhá naděje: Bůh sám je mezi námi, je mezi námi přítomen.

Jeden z nás při jedné diskusi řekl: „Chodím do..., protože jste tu vy.“ To je naprostá pravda: právě smysl našeho bytí spolu, našeho církevního společenství, nás vede k tomu, abychom pokračovali, dnes mezi postiženými, v hospicích, s každým, kdo to potřebuje, a zítra v továrnách, ve městech, v celém světě, který je tak velký a očekává Ho.

POKYNY

Být stále v kontaktu s hnutím, jinak je velké nebezpečí, že ztratíme hledání nejhlubší ideje, která nás v činnosti pro druhé podporuje, je velké nebezpečí malomyslnosti, únavy, nevěrnosti.

Vytrvalost v důvěře k pokynům hnutí a jeho zodpovědných je první zásluhou a přinese své ovoce.

Pokyny, které v tomto směru dává Comunion e Liberazione, jsou tři:

1. *Vědět proč*

Dokud neznáme dobře, jasně a jednoduše, nejhlubší důvod a cíl našeho konání, do té doby nesmíme být klidní. Naším cílem je najít v tom, co děláme, smysl, ideu, pro kterou bude moci dokázat zůstat věrni, když nebudeme už nadšeni nebo si už svou činnost nedokážeme vychutnat.

Je tedy třeba hovořit na našich shromážděních i ve skupinkách se zodpovědnými za společenství, s

nejzralejšími osobami. Především je třeba občas prověřit naše jednání v kontaktu s „centrálou“.

2. Konat, abychom pochopili

Pro pochopení nestačí vědět, je třeba konat s odvahou svobody, kterou je přílnutí k bytí, které vidíme, tedy k pravdě.

Jestliže zákonem existence je nabídnout druhým sebe sama, měli bychom sdílet všechno, každou chvíli.

Toto je vrcholná zralost, ať už se nazývá lidství nebo svatost. K výchově k tomuto ideálu však nutnost vyvolaná okolnostmi („povinnost“ v obvyklém slova smyslu) slouží jen velmi obtížně.

Co mne vychovává, je ona trocha volného času, kterou mám: volný čas mi dává přesnou míru mé otevřenosti vůči druhým, neboť tento čas je pouze můj,

mohu si v něm dělat, „co chci“. Tak utváříme mentalitu, takřka instinktivní způsob pojmání celého života jako sdílení.

Nepatrný volný čas vykupuje všechen zbývající. Postupně tím, že „děláme charitativu“ začínáme více chápat souseda v lavici, otce, matku, kolegu v práci.

Především mládí představuje jedinečný moment, kdy se můžeme aktivně, alespoň za normálních okolností, připodobňovat této mentalitě. A pouze pokud začneme konat, věnovat svůj volný čas v integrálním gestu svobody, stane se křesťanská láska mentalitou, přesvědčením, trvalou dimenzí.

Je třeba poukázat na to, že nás nezajímá ani tak mnohotvárnost aktivit, či množství volného času, které člověk věnuje. Nás zajímá to, aby se v našem životě a v našem vědomí ustálil princip sdílení, alespoň prostřednictvím určitého gesta, i

minimálního, jen když bude systematicky plánováno a realizováno. Proto bude jako začátek stačit jednou měsíčně. I pokud jde o periodicitu naší angažovanosti, je dobré konzultovat s tím, kdo ve společenství může správně poradit.

3. Řád

Musíme zapojit svůj volný čas (a to co opravdověji). Řád geniality volného času pomáhá udržet dvojí omezení:

- a) Nezanedbávat studium (nebo práci).
- b) Nenarušovat vztahy v rodině.

I zde ti pomůže osobní dialog s autoritou v rodině i v hnutí k tomu, abys objevil kritérium definice volného času.

